

Marta Petreu

Scara lui Iacob

CARTEA ROMÂNEASCĂ

Marta Petreu

Scara lui Iacob

CARTEA ROMÂNEASCĂ
2006

© 2006 by Editura POLIROM

www.cartearomaneasca.ro

Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ

București, Calea Victoriei nr. 115, sector 1

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN print: 973-23-1762-0

ISBN ePub: 978-973-46-2615-1

ISBN PDF: 978-973-46-2616-8

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Întîlnirea

Înalt

stă rezemat de poarta înaltă

Apoi dinspre soare-răsare s-a făcut tăcere
s-a făcut tăcere și dinspre soare-apune
dinspre amiazăzi nici un zvon nici o adiere
Singura punte încă neridicată era dinspre amiazănoapte

Înalt el stă rezemat de această poartă înaltă
a elementelor

Îl privesc drept în ochi și el mă privește drept în privire

Nu știe ce să facă
să o deschidă sau să stea să aștepte
pînă cînd unul din noi ca un turn se va prăbuși

Ne privim pe viață și pe moarte
ne luptăm
sprijinindu-ne unul de altul cum se sprijină în iubire un bărbat și o femeie
ori cum se sprijină cu ură unul de altul dușmanii
Aproape că mi se pare că-l iubesc
Deasupra noastră – nici un ochi văzător
numai ochiul absenței
deasupra noastră – cerul înalt vidul verii
Dar ne purtăm fiecare războiul nostru rece
jocul nostru grotesc
împlinim neclintit scenariul ce ne-a fost dat

Dreaptă ca un soldat
din armata umană trimisă să moară
eu stau pe propriile mele picioare
Înalt el stă rezemat de poarta aceasta înaltă
încă închisă

Arcul de triumf

Perfectă îmi este singurătatea
Între negații și afirmații între da și ba
trec
ca pe sub un arc de triumf
Eu însămi îmi sărbătoresc oho! gloria
eu – amărăciunea

Între două respirații
cutez și îmi ridic glasul pînă la Dumnezeu
Da. Intru în golul ultim
Și întreb: în numele cui Domine în numele cui
carnavalul

În pămînt apă cer și foc mi s-au făgăduit rădăcini
În pămînt apă cer și foc aș fi vrut să rodesc
și n-a fost cu puțință
Amintirea paradisului
cînd eu
sînt de niciunde

Sîngele lucrurilor cicatricile faptelor
îmi bandajează carnea. Și totuși
eu sînt de niciunde
Printre înțeleșurile mici și domestice ale vieților altora
umblu
ca printr-o împărăție străină

Luna

O lună de metal bătrîn se urcă din adîncuri
la lumina sufletului

Metal
metal
ca o floare umedă de nufăr săgetînd
suprafața nemișcată a mlaștinii
Și un gînd greu de nămol
îmi apasă respirația:
Dumnezeu al celorlalți de ce m-ai părăsit
încă de dinaintea nașterii
de ce

Întunecată sînt
ca un cărbune sînt
O lună bătrînă de metal
se ridică-n mine
pînă la lumina neagră a pupilei
și mă sfișie

Pămîntul acesta

Ea e atinsă. Și-i este frică. Și uneori – rar – visează
să o apere cineva
Ea a prins rădăcini în singurătate
ca un ulm în pămînt
și stă așa
pe orice vreme
verticală ca un copac
trufașă ca o pădure sub viscol
Ea își poartă moartea ei pe picioare

Și stă așa verticală
pînă cînd realitatea cea mai reală
trece ca un buldozer
peste existența ei atinsă
și o culcă frumos la pămînt

Pămîntul acesta îndurător primitor
pe care mărșăluiesc și curg una în alta
ca nisipul într-o clepsidră
armata învingătoare
și armata cealaltă a celor atinși

Cîntec de după-amiază

Eu am bogăția mea comoara mea de remușcări
am rușinea
eu am greșelile mele
colecția mea de fapte rele și vinovate
eu îmi am morții mei
Și am această viață
pe care am greșit-o – întru slava nimănui

Și-acest pămînt mănos ce-l port sub frunte
în pămînt se va întoarce
ca trupul meu tînăr pe care nu mi-l mai amintesc
pe care nu-l mai găsesc în pielea mea
și care în pămînt s-o fi întors
întru slava nimănui
întru slava nimănui

Roata

Sufletul meu încremenit e
ca un lac de piatră

Unde sînt peștișorii cei veseli cei argintii
cei frumos colorați ca o grădină botanică?
unde sînt dorințele remușcările visul levănțica?
cum vor țîșni
ca niște păstrăvi-curcubeu iluziile?
Unde sînt peștișorii colorați vioși
unde nălucile după care alergînd buimacă
am scos din roca vieții
jerba cununa încoronarea?
Și fata aceea subțire cu sîinii tineri
Unde s-au dus
îngerii cruzi ca o adolescentă în flăcări?
unde sînt liliacul salcîmul stînjeneii oho iasomia
Calea-Laptelui e de cenușă:
ca un puf de pădăie
cum o să mă înalț la cer?

Sufletul meu încremenit e ca un lac de piatră

Ca un tanc a stat aici
o materie întunecată de o vîrstă cu Dumnezeu

Cum să mă înalț la cer cum să mă înalț

Sufletul meu încremenit e ca un lac de piatră

Mesagerii

Vin rar și la distanțe întîmplătoare
ca niște păsări răzlețe dintr-o specie necunoscută
vin obosiți
și fără ca eu să le pot pricepe prezența
Nu. Nici acum nu găsesc nici o noimă acestor semne sărace

Decît dacă ei sînt purtătorii acelei vestiri
de care toți am aflat pe care toți sîntem constrînși s-o acceptăm
fără ca asta să însemne că o putem înțelege

Eu sînt om. Numai om. În adierea asta de vară

Fără să înțeleg
și fără să știu de unde tot vin
eu îi primesc eu îi suport eu le dau adăpost
exact așa cum sosesc:
ponosiți de pulberea neagră a celeilalte lumini
cu aripile îmbibate de soarele negru al beznei

Augustin

Calc marea cea moartă
Inima mea inima mea
Doar o fată de cîmpie sînt și eu – cînt nimănui
doar o fată de cîmpie

Viața mea aruncată pe apa dragostei
așa
cum arunci un ban ruginit găurit

La poalele dealului zace scăldat în sînge
fratele meu Augustin:

Mîine Maria o să mă știe după sînge
căci toți un sînge avem
din același sînge ne tragem
și sîngele nostru sărat și roșu
cade asupra noastră –
îmi spune întins pe giulgiul de cînepă roșu de sînge

Sînge. Sînge din sînge. Toți în sînge ieșim
și-un sînge avem – cînt
Doar o fată de cîmpie fără nume am ajuns
viața mea s-a dus pe gîrlă
pe bărbatul acela întunecat mult l-am iubit
s-a sfîrșit bun-rămas – cînt – bun-rămas
Domine Dumnezeu meu
prin noapte prin zi îl duc în spate
pe fratele meu de sînge scăldat în sînge
da Augustin

Doar o fată de cîmpie nechemată pe nume sînt
fratele meu Augustin fratele meu Augustin

Ca o coloană

Singură. Singură. Singură
Eu stau ca un orb închisă în mine
Mă doare – deci știu că sînt vie

Ce frumusețe ce frumusețe feroce
crește din singurătatea mea de femeie
Ce libertate îmi dă astăzi timpul acesta
roșu cum cerul la ceas rău de amurg

Sînt singură. Stau în picioare. Pe picioare-mi duc greul
Sînt numai o rană
și ca o coloană mă sprijin pe mine

Da. Stau verticală
ca scara lui Iacob care coboară din cer

Bunavestire

Domine. Tată. Cineva îmi bate noapte de noapte-n fereastră
cineva se izbește de sticlă uguie da îmi vorbește pășărește din gușă
îmi scîncește cu glas de cățel
Noapte de noapte se-aude foșnet de pene scrișnet de gheare
ceva se izbește de geam și îmi cîntă mă ispitește
da
îmi cere ceva neînțeleș – poate vrea să intre la mine
poate vrea să mă ducă cu el

Da. Îmi îngîină un cîntec de leagăn
poate un bocet poate un cîntec de ducă

Aripi și gheare. Ceva mare cu pene și gheare
vine din beznă la mine-n fereastră

Tată. Inima mea se izbește de coaste
Noaptea aștept
și mă tem

Cosaşul

Iar îşi face de lucru pe-aproape îngerul ăsta cu blană

Îl aud cum şonticăie

Îl aud cum coseşte ca o cârţiţă

rădăcinile ierbii

Da. Vine să mă surpe de pe picioare

Rugăciune de vară

Luminează viața mea dă-i înțeles
fii pavăza de zi și de noapte contra spaimii
dă-mi întinericul de catifea al somnului fără coșmaruri
dă trupului meu o zi fără durere
și minții mele o zi fără angoase
luminează-mă așa cu o bucurie senină
ca după-amiaza asta răcoroasă de vară
când oamenii umblă pe cer
ca pe o stradă albastră ceva mai largă
și strict pietonală

Miezul nopții

Era o lumină atît de intensă
încît acoperindu-mi ochii cu mîna
vedeam
ca printr-un geam de cleștar
prin falange

Vedeam tot ce-am uitat vrînd să uit
mă vedeam pe mine cum mă zbat ca un pește pe uscat
vedeam cum între mine și el
stă dragostea mea ca un cocor atins de alice
și vedeam cum se înnegrește cerul de ciori
vedeam lama securii retezînd gîtul femeii

Oho. Recunosc că lumea este mai bogată decît ne place să credem
ori decît ne învață la școală
Îmi imaginez
chiar văd
cum se joacă cineva – Păpușarul
pesemne –
cu firele sorții
ca un păpușar de-aicea de jos
cu o păpușă de paiete și cîrpe

Uneori înțeleg. Uneori văd
O rînduială străveche lucrează pe tăcute în mine
și mă face să accept
că lumea e teatrul tău de păpuși
și că jocul acesta e un joc făcut să te distreze pe tine
Uneori mă revolt. Ridic pumnul. Ridic vocea
Eu te blestem
Uneori plănuiesc
murind

să-ți trag clapa
să te lipsesc de-un actor
de-o păpușă sofisticată ca mine

Cel mai adesea însă mi-e urât
sînt vulnerabilă ca o larvă
amenințată ca un pui abia ieșit din găoace
Da. Sînt singură și plină de plumbi

Oho. Știu că în mine specia umană a atins un anume triumf
Unicitatea mea e ca o piatră de moară în pîntec

Mă întreb dacă nu cumva anume ai uitat să-mi lași un semen pereche
numai pentru-a mă păstra ca partener al tău de palavre
Ca în Vechiul Testament mă întreb dacă n-ai fost gelos

Oricum. Tu ești incert. Bărbații – vii și reali
Existența ta e incertă. Certă este
numai problema dacă exiști ori ba
Certă este lumina asta intensă
care-mi arde pielea și carnea
și mă face să văd prin falange matca timpului
miezul aspru al nopții

Sînt vie

Mă doare mă doare mă doare
carnea mea puțină și muritoare
Ziua și noaptea trează și-n somn
stau în această durere știută
Mă doare măduva moale din oase
mă dor oasele mele roz subțiate
mă doare craniul ca o minge vie în care cineva dă cu bocancii

Sînt vie mă doare carnea mea muritoare
Și ca o spadă cu muchii doare în mine scheletul

Psalm

Unde vrei tu acolo este durerea
iar carnea omenească se topește ca un snop de cîneapă
exact unde vrei tu
Numai oasele luminează
Unde vrei tu se împlină ceea ce vrei tu
iar ceea ce este viu crește împlinindu-și moartea în celule
Peste tot este împărăția ta
adică durere
peste tot este cădere sperlă însingurare

Aici sînt eu
aicea am iubit
în această lume ce nu-mi aparține
Ca ploaia și ca iarba sînt
dar luminată de conștiință

Unde vrei tu acolo este ceea ce răsădești tu în visele tale
Plumbii timpului
bucuria de a fi
sfișierea de a fi
îți aparțin

Aici sînt eu
o femeie obosită
ca tine după facere
Aici sînt eu luminîndu-ți inutil ca un licurici
urîtul

Pot să ascult

În jurul meu e pustiu cât cuprinde
Nici o ființă. Nici o suflare de om

Ce triumf Domine ce voluptate trufașă
să ajung față în față cu golul cu nimicul
da – cu tine
Acum pot în sfârșit să mă caut
în nisip în nori în piatră în aerul jilav
acum am vreme să scotocesc în adâncul oglinzii
căutînd fata aceea năucă subțire care am fost și care-a pierit
pot să scurm după mine cu lopețile mîinilor ude
în carnea mea amară de femeie învinsă
Da. Pot să sap. Da. Pot să mai sfîrtec

Îmi sînt mormîntul îmi sînt sicriul de carne ațoasă
dură ca fagul

E o singurătate smintită. Cu gheare
Sînt fericită
Și o liniște veche compactă
stă în jurul meu ca o mare de piatră

Acum pot să mă caut
Acum pot să ascult
foșnetul timpului – crima perfectă
Pot să aud cum răsar și cum cresc din pielea lui sidefie
puful și penele îngerului
Da. Este al meu

Sau cum sfîrîie

ca o lumînare udă de sînge
carnea trupului meu aprinsă de moarte

Locul plîngerii

Există o vale lungă cît zidul chinezesc
numită a plîngerii
sau poate este vorba despre-un zid de piatră
înalt cît vezi cu ochii
numit al plîngerii
Zid sau vale – ce contează

Eu îl cunosc prea bine locul acesta al plîngerii compact ca viața

Facă-se voia ta a lui a voastră a lor
Facă-se voia oricui
aici acasă în locul plîngerii
amin

Țara zăpezii

Trec zilele trec nopțile se rotesc anotimpuri cu pulberi
Eu stau în mine ca-ntr-o supă fierbinte
Nu – nu iubesc. Nu – nu mă doare iubirea
Nu – când sînt zgîlțuită de friguri
nu mă ține nimeni de mînă
Nu – nu vreau în preajmă nici o ființă umană:
mie-mi ajunge îngerul negru al meu
Și-o să vină regina

Singură sînt. Iar noaptea
eu și cu mine împreună
umblăm prin țara zăpezii
și din vale îi culeg ghiociei

Da. Noaptea bîntui prin zăpada înaltă
scăldată
într-o lumină albă fatală
Soarele beznei soarele beznei soarele beznei
îmi arde corneea îmi mîngîie pielea

Da. Visez colorat. Albă este zăpada alb cerul
albă licorna
albi carnivori – ghiociei
Numai pămîntul din vale e negru
precum este mormîntul
Da. Morților mei le vorbesc
de la ei aștept o bună primire
Neagră este țărîna
roșu este – așa-mi amintesc – sîngele meu
picurînd
ca o marmeladă subțire călduță
pe tăblia lucioasă a mesei

Oho. Cum se scutură pomii de flori
și de frunze

Trec zilele trec nopțile se rotesc anotimpuri cu pulberi
Domine al meu
Domine al tatălui meu
Domine al taților noștri:
ajunge
Stau în mine ca-ntr-o vatră de jar
stau în mine ca-ntr-o supă în clocot

și prin vuietul roșu al febrei
trag cu urechea
la bocancii ei de metal:
s-a dus îngerul negru –
vine regina

Oho. Vuietul roșu
de mare închisă între țărături înalte
al febrei
Mi-e dor de țara zăpezii vreau soarele beznei – scîncesc

Nu – nu mă văd. Nu – nu mă reflectă oglinda
Dar sînt tot mai ușoară
Și ca un zmeu de hîrtie
stau gata de ducă stau gata de zbor

Viața ei – nu tocmai reală

Pe măsură ce febra urcă din adâncuri
și aprinde fiecare celulă
ca pe un becuț colorat de Crăciun
ea devine ușoară ca un zmeu de hîrtie
Dar nu zboară – nu se-nalță la cer – căci ea este ferecată
într-o viziune pe care – firește – o are numai ea

Pentru că zeul se joacă cu noi
cum ne jucăm noi
cu baloanele colorate ori cu păsările roz de hîrtie
la circ

E obosită și nu mai vrea să trăiască precum sfintele trupuri
Nu

Mocnește legată cu șapte lanțuri de aramă în febra ei
ca-ntr-o vrajă din noaptea de sînzienne
Una cîte una celulele ei se coc tacticos
cum se coace în august pe jar porumbul de lapte

Și-și spune că este pur și simplu îndrăgostită
fără să știe încă de cine
Și pe măsură ce febra urcă din adâncuri
carbonizînd încă-o celulă
ea fericită-și surîde
Ea are reverii despre cît de bine i-ar fi fost ei ca femeie
dacă nu s-ar fi născut niciodată
și despre cît de bine-i va fi ei
cînd nu va mai fi
Și aruncă îndemînatic în joc precum un sofist din Atena
paradoxele logice ale nenașterii ei și ale morții

știind foarte bine
că undeva a introdus premeditat o greșeală
un cod

și că oricum unica ei viață
e numai o păpușă de cîrpe
pe care o leagăna cu grijă în brațe
cum ai legăna un copil

Zborul

Ea cunoaște foarte bine realitatea reală
lumea aspră de șmirghel viața de zi cu zi
grea
de culoarea leșiei
ea știe foarte bine ce înseamnă să trăiești
și să-ți faci – programat surîzînd –
datoria

Și știind toate astea
ea vrea astăzi să viseze să imagineze să aibă libertăți și capricii
da vrea astăzi să se îndrăgostească
vrea ca trupul ei să fie fluid ca o lavă umană
Ea vrea să fie femeie
și să zboare umăr la umăr cu bărbatul acela ales
pe cerul purpuriu al îndrăgostirii
Bărbatul acela real albastru tăcut
Ea vrea să doarmă pe aripa lui ca pe-un cearceaf de damasc
ea vrea să-i simtă gustul mirosul
Ori să-l vadă cum stă concentrat și-o gîndește

Ea vrea să umble cu el prin iarba foșnitoare a verii tîrzii
exact cînd se crapă de ziuă
Iar noaptea
cînd el ține pe umeri facerea lumii
bolta cerească și lumina bătrînă a cloștii de aur
ea visează să îl ajute să își țină umerii dreapți
sprijinindu-i cu laba picioarelor
ori cu gleznelor

Oho. Ea cunoaște foarte bine realitatea cotidiană
ea își face fără greș datoria

Dar visează să zboare umăr la umăr
cu el
pe cerul de sânge al îndrăgostirii

Mersul pe beznă

Totul s-a sfîrșit foarte devreme
totul s-a sfîrșit de dinainte de-a-ncepe

Mă țin bine
de scara asta din fir de paing
și urc vertical fără efort
ca și cum scara asta ar fi o cîmpie dulce cu iarbă

Îmi amintesc un basm din copilărie
despre o fată care voia
luna
și s-a urcat să și-o ia
Eu nu vreau nimic
Mersul acesta pe verticală îmi place
tot atîta cît mersul meu cu picioarele goale pe valuri

Da. Dacă-i lumină și dacă-s desculță
pot umbla în voie pe orice materie
pot să calc zîmbitoare pe lava lichidă pe apă pe gheață
mă ține curcubeul și raza de soare
aerul și cerul albastru
Numai să fie lumină multă lumină:
în beznă îmi pierd echilibrul
și gem

Subțire și naltă și ușor aplecată
mă ține orice materie
inclusiv gîndul visul dorința
Și iubirea cu duhoarea ei dulce-animă de carne de durere de sînge
cu mirosul ei de fiară buimacă
Dacă iubesc

încălțată în cizme roșii cu piteni
pot mărșălui noaptea pe cerul de martie
cum aş bate pas de paradă pe străzi de granit
Oho. Dacă iubesc pot să umblu pe beznă

Dar povestea s-a sfârșit foarte devreme
de dinainte de-a fi

Vine ziua

Ziua pustie de ieri și carnea pustie
precum cerul pustiu al verii ce trece
Lungi amurguri de iunie mă strâng de gât până la lacrimi

Tu: cel ce ești cel ce nu ești
mă învîrt în viața mea vrînd să fiu fericită
ca un pui de lup în capcană

În pielea mea poleită de aurul dulce al verii
mi-e urît
ca în miezul unui dezastru

Închisă în mine ca într-o țară închisă – spun
pentru că vine ziua cînd trecutul te ajunge din urmă
și te înșfacă exact ca-n savană o mare felină

Psalm

El se întinde în mine și-mi locuiește gândirea
așa
cum se-ntinde cerul și acoperă lumea
Mă bântuie-n somn și mă bântuie ziua
este ideea mea fixă este sarea din sânge e bezna
Și nu-l pot cuprinde cum nu cuprind luna

Sînt o ființă umană: femeie
Tată din cer: tu nu mă atinge
Nu mai am milă nu am răbdare mi-a pierit umiliința:
inima mea este grea ca o casă de fier
și închisă

Și ce este aceea: iubire?

Tatăl nostru din ceruri. Mamă neagră țărîină:
albastru
cerul închide în sine globul terestru

El se întinde în mine și-mi locuiește gândirea
așa
cum se-ntinde cerul și acoperă lumea
Mă bântuie-n somn și mă bântuie ziua
este ideea mea fixă este sarea din sânge e bezna

Sînt rea. Sînt subțire. Și-ncă mă mai rabdă pămîntul
Umblu pe cîmpuri cu iarbă
număr peștii din râuri
vîntur colb vîntur pleavă
Și mă scald în mînie ca un vultur în aer

Tată din cer
mamă țărină:
sînt aproape asemenea vouă
și ca o haină lucrată cu stele mă-nveșmîntă cruzimea

Sînt o ființă umană: femeie
el e ideea mea fixă
este sarea din sînge
Și doare

Aleasa

Tu ești femeia aleasă să fie omorâtă cu pietre –
ai spus surîzînd

Nu mă atinge. Sînt muritoare
Carnea mea tristă umană
te așteaptă de la facerea lumii – am răspuns
Dar aici și acum nu mă atinge

Și-atunci tu mi-ai dezbumbat bluza
mi-ai descopciat fusta
și m-ai dezbrăcat tacticos
Stam în fața ta goală pușcă în piața centrală
ca o bucată de carne în galantar

În jurul nostru se făcuse gol ca la bombardament
și o liniște de puteai auzi cum zboară pasărea fenix
pe deasupra catedralei catolice
oamenii ne ocoleau de departe întorcîndu-și capul și ferindu-și privirile

Și tu m-ai iubit aproape tandru
pe asfaltul murdar
printre mucuri și ambalaje goale de coca-cola
întrebîndu-mă dacă-mi place dacă mi-e bine
și dacă știiu că eu sînt femeia care va fi omorâtă la amiază cu pietre

Aveai gust de sare marină

Și bineînțeles eu știam

Tîrziu

Era tîrziu. Şi eu mi-am scos sandalele pentru tine
Era tîrziu. Pentru tine mi-am scos rochia de bumbac bleumarin
pe care o pusesem tot pentru tine
Era tîrziu: miroseai a sare şi a bărbat
eu miroseam a căldură
Pentru dragoste este mult prea tîrziu – ai spus
surîzînd. Ştiu – ţi-am răspuns –
e tîrziu pentru orice fel de iubire

Aşa că am stat pur şi simplu
verticală
goală puşcă şi aburind
în faţa ta
cum stau noaptea la fereastră faţă în faţă cu bezna

Da. Aburind
cum abureşte dimineaţa devreme sub soare
pămîntul acela mănos din Grădină
Oho. Pămîntul acela pe care eu l-am călcat în picioare

Era tîrziu. Aş fi vrut totuşi să mă iubeşti – am sîsîit
Şi încet foarte încet
aşa cum şi-a lepădat atunci şarpele pielea
mi-am scos
pielea mea de pe mine

Povestea cea nouă

A trecut de mult miezul nopții
miezul vieții oho de mult a trecut
îmbrățișează-mă ține-mă lipită de tine
și spune-mi povestea aceea ciudată și nouă:
ce feminină ești marta și ce senzuală

iar eu drept răsplată
o să mă așez în fața ta pe pământ
ca în scenariul acela vechi dintr-o carte
pe care astăzi nimeni n-o mai citește
pe care o citea tatăl meu Augustin
și mi-a lăsat-o
împreună cu spaima de viață și dorul de moarte
mie anume
drept moștenire

Da. O să mă așez în fața ta pe pământ
și-o să stau așa îndelung privindu-ți privirea
și gândind că viața poate fi la ceva și ea bună
și că tatăl meu m-a-nvățat atât de greșit

și-o să stau așa pe pământ abia atingându-ți cu răsufierea genunchii
și-ntrebându-mă: de ce așa de târziu

A trecut de mult miezul nopții
miezul vieții oho de mult a trecut

Zeița cu cîini

De la un capăt la altul al vieții cîteva vorbe:
stau pe ele ca pe-o plută
Nimic țin în mînă nimic ții în mînă
eu cu fața spre soare tu cu fața spre soare
(roșu ca portocala
la unul apune la altul răsare)

Cade cerul ca tencuiala – și doare

Îmi amintesc
aburul acela părelnic de viață cald ca blana unei jivine
Eu m-am ferit
ca pielea mea să fie atinsă de-o piele umană străină
Oho! pielea asudată caldă a vieții

Îmi amintesc:
ceața ieșea fuioare albe din fluviu
și se unea deasupra apei lăptoase cu norii
ploua luminos
cum ar curge din cer boabe coapte de struguri
Mie mi-a fost frică să urc:
cunosc străfundul știu calea de jos – am răspuns

De la un capăt la altul al vieții amestecăm vorbe cu vorbe
cum am pune pielea mea la-nviaț sub pielea ta vie
Mohorîț mărunt mocănește plouă acum și aici
Cade cerul ca tencuiala – și doare
În semn de sfidare – eu știu calea de jos –
îmi arunc peste umăr
ca zeița cu cîini
pielea jupuită a vieții

Nemaiiubitoare inima

Amuțite sînt marile lucrări ale facerii
tăcute – lucrurile
nimic nu mai vorbește
Un soare alb ca o lună de carton
un soare de doi bani luminează peisajul
întinderea această prăbușită în sine

Un lucru de nimic este și inima mea nemaiiubitoare

Pentru beznă pentru rău se deschide ea la căderea morții

Nimic

Astăzi nu mi se întâmplă nimic
De multă vreme nu mai am nici o dorință reală
nici o mare luminată de soare
nu îmi mai tălăzuie sub piele
nici un copac cu frunze de aur nu își mai foșnește metalul
la mine în creier
și nici un bărbat mirosind a pulberi și sare

nu

Nimic. Am stocate
informații fapte am legile logice
Pot să fac silogisme corecte
la nevoie pot chiar să produc adevăruri
ca un frigider care produce cuburi de gheață
Eu de multă vreme nu mai am nici o dorință reală
nu

Nimic
chiar nimic nu îmi mai crește nu mi se mai umflă pe neașteptate
în globulele roșii
Stau intactă în mine
ca o bilă de sticlă pierdută în iarbă de un copil

Era o tristețe

Era o tristețe
era o lumină sură de iarnă întârziată
Și în femeia aceasta subțire era o tristețe
tot mai greu de dus
de azi pe mâine
Ca și cum ai muta cadavrul unui iubit
dintr-o ladă în altă ladă
și tot așa pînă la Judecata de Apoi

Ajunge. Îmi ajunge. Este destul
Există în mine tristețea
opacă fără cusur

Acum știu

Ceasul acesta de-amurg cînd lungi se încălecă umbrele
Da. Aici și acum se îngîină
viața cu moartea

Știu pentru ce
acum știu
pentru ce s-a petrecut această călătorie neclară
puntea corpului meu între două nimicuri

La ce să mai nădăjduiesc cînd nu mai pot?

De cîteva ori
focul de artificii al sîngelui meu a luminat beznele
iar eu știu
că iubirile mele ca niște coloane au sprijinit cerul și l-au făcut
mai înalt
Aproape divin

Descriere

A avut și ea douăzeci și șase de ani bătuți pe muchie
și nu i-a folosit la nimic
A avut și ea carnea fragedă
Ca o sabie trupul ei trufaș
a despicat orele

Voi învinge – cânta
carnea mea muritoare și-ndrăgostită îngerul timpului n-o va atinge
câtă vreme iubesc
tinerețe fără bătrînețe și viață fără durere
va fi
epiderma noastră moartea nu o s-o lingă
nemuritori ca Adam și Eva înainte de a cunoaște
vom fi. Dar noi vom ști

A avut și ea douăzeci și șase de ani bătuți pe muchie

Vindecarea

Ea nu mai iubește ea nu mai leagănă nici un bărbat
în somnul ei de adultă
ea bea cafeaua cu zahăr ea mănîncă
ciuperci alb-cenușii
precum substanța alb-cenușie din cutia ei craniană
ea nu mai ascultă
partea ruptă și spartă (a patra)
din a patra de Brahms
ea nu mai este îndrăgostită
ea se ține în brațe ea se conține sub piele
ea nu se oferă ea nu se refuză
ea pur și simplu înaintează absentă prin pustă
și-și repetă
că viața e lungă că viața e bună
precum cerul cetății cînd
deodată cu seara
vine covorul viu de ciori negre sătule

Ea își cîntă despre ziua ce-a fost și despre facerea lumii
oho despre noaptea maternă

Ea pe nimeni iubește
Ea de fapt lipsește din sine
ea e adînc și departe
coborîta
pe scara spartă de piatră
nu
nu în moarte – moartea există cît există și viața –
ci în mare
în apa care-și leagănă negru
delfinii coralii bărcile peștii
nisipul mîlul forma fertilul
ideile zeii sarea

da sarea

Ea nu se iubește. Ea nu mai iubește. Ea nu mai așteaptă
Ea a fost cîndva demult îmblînzită –
și era unduioasă ca iarba și bună –
ea a ars ca o pîine uitată pe vatră
ca Troia a ars
ca Sodoma

Iar acum stă ca un tăciune-n ea însăși
bea cafeaua cu zahăr
mănîncă ciuperci
Ea se consumă

și înaintează în viața ei ca prin pustă

Ea privește senină lanul de grîu care îi crește
în loc de carne moale și vie
în propriile ei palme pe falangele strîmbe

Ea a trecut prin viața terestră
ea a fost ființă umană

Iar acum da acum aproape că-i bine

Pragul

Stau în fața elementelor ca-n fața unui pluton de execuție
calculându-mi șansele
pământ apă aer foc
Stau înfricoșată stau verticală:
n-o să fac față
peste pragul ăsta n-o să trec niciodată

Stă în fața plutonului
ea nu știe să înoate nu știe să umble pe ape
nu știe să se înalțe la cer
nu știe să se roage
stă ca iarba cu picioarele în pământ
Ea iubise
ea nu mai murise pînă atunci niciodată

Ora patru

Doare. Ora patru. Caut în mine
caut în mintea mea ca-ntr-o vizuină străină
La ce bun. Și ce caut. Mă doare
Undeva – un trandafir alb și-nghețat luminează
Nici nu există – îmi spune o voce străină
Este – nu este: aplecată peste ghizdul fîntîinii eu ar apa cu plugul

Mă doare. Ca un bărbat durerea mă ține în gheare
Oroarea mea este și ea aici: n-o să plece
Nici groaza nu-mi pleacă – îmi stă-n carne
și-mi îndeasă pîslă în creier

Niciodată – aud. Niciodată – răspund
Precum codul genetic eu port în mine fisura
Da
identitatea mea indiferent la ce oră
Cînd mă trezesc mă așteaptă-n celule
cînd dorm
ca melcii pe frunze îmi umblă pe piele

E patru. Ceasul patru
Mi se năzare roza albă a lumii
Văd corăbii cu pînze văd marea văd cerul
Spre Itaca merg desculță pe valuri
și pe apă-mi văd umbra
purtînd
aripi largi și greoaie
E patru. Doare. Se crapă în mine de ziuă
sîngele stă să crape
se crapă celulele crapă nucleii

iar eu cînt fericită: vine o zi
pentru aceia ce dorm
pentru aceia reali
vine o zi
nou-nouță și bună

pentru mine
și pentru aceia ca mine
alunecă barca

E patru. Caut în mine ca-ntr-o vizuină străină
deschid uși sparg ferestre dărîm ziduri trag sertare
scotocesc de zor printre boarfe
Unde
unde se află roza pură a lumii?
Oho. Largi ca pajura-n zbor
se umflă pînzele bărcii

Ce mă roade și ce mă trezește
ce dor mă scaldă-n sudoare
în puterea nopții de toamnă?

E beznă compactă – îmi cînt – e umed și noapte

Vine o zi încă o zi
pentru acei care au somn și viață
pentru aceia reali vine o zi
zemoasă și bună
Eu nu dorm
eu am durerea în mine
și-n oroare mă scald ca în soarele beznei
Da. Eu am groaza mea – pusă bine

Am groaza mea pusă bine

E a mea: n-o s-o pierd
n-o s-o stric
n-o să-mi plece
E a mea ne iubim
și mă ține de chică

Înghețată și albă tace inima lumii

Eu am groaza mea
Și-o să vină cu mine

Înaintarea

Înainta ușor aplecată
despicînd aerul cu umărul drept
așa cum izbești o ușă întredeschisă

da mergea înainte
pe apa verde ca o clorofilă proaspăt extrasă din frunză

Înainta fără nici o grabă
pe întinderea vie sărată verde a mării
ea mergea absentă pe ape

E departe de țărm și înaintează fără gînduri
din cînd în cînd pur și simplu își amintește cîte ceva de demult
de exemplu iarba roua copilăria
din cînd în cînd simte că durerea se mișcă în ea
ca un copil gata să se nască în sînge
așa cum stă scris

Ea înaintează departe tot mai departe
pe spinarea mișcătoare vie a apei

Pe celălalt mal

Voi pleca. Eu voi pleca de aici ca o pasăre
E vremea. Dacă mă doare
știu că așa se cuvine
Cineva separă cu lama
răul din mine de răul din tine
cineva taie răul de rău
Cineva mă sapă la rădăcină

Voi pleca. Voi pleca de aici. Nu mai încerc nici o împotrivire
nici o luptă
Ca un vreasc înnegrit mă las aruncată
pe celălalt mal

Prin iarba neagră

Aici și acum sînt eu numai eu
fierăstrăul tău de argint
sabia
mînia
pendulul tău tremurător de carne
dovada
trufia
forța mea de om cu pumnii ridicați spre cer

Da. Da. Da. Cerul pe unde eu am fost și am umblat
pe toate colinele
Așa: ca să dovedesc că se poate

Tu pur și simplu amintește-ți. În ceasul acesta rău gol
pur și simplu amintește-ți
Și nu-ți mai întoarce fața de la sîngele acesta care curge se revarsă
și udă într-o ploaie fierbinte pămîntul
Sînge omenesc și ieftin
După ploaie crește o iarbă neagră aspră ca părul meu. De om

Eu stau și privesc. Eu stau și mă rog

Mîine voi umbla prin iarba neagră

Scara

Cobor. Este o scară abruptă aproape verticală
Acolo este marea. Marea are culoare de mure
marea are culoare de smoală
Cobor. Treaptă cu treaptă
suptă în adâncime. Cobor
pipăind cu talpa scara îngustă de piatră

Cobor. Cobor împotriva voinței
împotriva dorinței și-a rațiunii
Cobor. Suferind cobor în propria mea viziune

Nu-mi mai amintesc ce e sus. Știu că jos este umed
sînge și smoală. Jos e absența uitării
deci a iertării
De oroare
mușchiul de carne al inimii s-a ghemuit ca un arici
de oroare
mușchiul de carne al inimii este greu ca o piatră

Cobor. Nu mai am nimic de-așteptat – îmi spun:
scara care duce la cer pentru mine coboară

Zeul

Eu am măsluit realitatea: dându-i sens
Deci stau acum aicea să-ntîmpin
un zeu feroce

Circuitul apei în natură

El tace. El știe să tacă
El mă privește ca pe o picătură de apă
bombată
pe mîna lui stîngă
El știe. El știe precis ce m-așteaptă
El știe ce luptă pe viață și moarte se dă înăuntru
El știe că celulele mele se-nfulecă lacom una pe alta

El tace. El nimica nu face
Destinul m-a prins ca pe-un pește în plasă
Stau sub soartă
ca întinderea pustie de ape
sub cerul de piatră

... și-a fost dimineată și seară și-a fost ziua dintîi...

Dar el știe că în mine e ziua a opta
și că nu mai există iubire

Și eu știu că iubire nu este. E bine
Nimic de nimic nu mă leagă: eu și cu mine
stăm față în față cu mutul

Numai un zgomot negru de aripi îmi bate-n timpane:
poate sînt păsări – îmi spun – poate sînt îngeri
poate e cordul meu ce se smulge din ghemul de vene
El știe. El tace. El nu mă iubește
Nici eu nu sînt unită cu el prin iubire
ci printr-o furie pură în clocot

El tace. El este înalt. El surîde
El are o față ca partea ascunsă a lunii
El se uită la mine ca la o picătură de apă

Dar ce mai e astăzi o picătură de apă
de sânge
ce este o ființă umană
și ce este aceea – iubire?

El tace. El știe să tacă
el se uită la mine ca la o picătură de apă
intrată
în circuitul naturii

Ziua a noua

Ziua cînd ai pierdut ceea ce mai era de pierdut
steaua din cer și iluziile
Și stai așa viu și golit ca un pește din care s-au scos măruntaiele

În viața ta stai ca la marginea pusti
Ești pe picioarele tale
și-ți cînți un cîntec de leagăn

Știu:
o normă supraumană îmi pune la încercare umanul
Unde ești tu Domine unde ești unde
cîinii și lupii vîntul și pulberea pusta
Din această întîmplare aș fi vrut să lipsesc
Unde ești unde:
aș vrea să adorm
dar facă-se voia ta
Treză sînt vie sînt
feroce
facă-se jocul tău de destin

Numai sîngele meu
mă trădează și se dă în spectacol
se zbate în atriu ca o limbă de clopot trasă în dungă
se lăbărțează se umflă dospește
se-mprășteie ca un șirag rupt de mătănie
pe unde apucă
pe tăblia galbenă-a mesei de pildă
Vîntul și golul pulberea cîinii și lupii – cînt

În creier
foșnet aspru de sînge

ca un val sărat care linge o plajă de mare

Sub stelele moarte

Se simte în aer duhoarea rece de fiară sătulă a toamnei
Ce să aştept? Îmi accept mutilările
ca un măr merele de pe creangă

Cei ce m-au iubit sînt pe pămînt şi sub pămînt
nici unul în bătaia puştii
În jurul meu s-a făcut gol ca într-o pădure retezată cu fierăstrăul
îmi pierd prietenii – cu excepţia acelor morţi
Numai duşmanii mi-au rămas fideli – slavă lor –
cu excepţia acelor morţi

Eu mi-am săpat tranşee în mintea lor ca în pămînt

Sub mătasea coaptă a bolţii cereşti sub stelele moarte
invoc elementele:
pămînt aer lacrimi
Şi-atît

Exerciții de desprindere

Este seară. Este de-a binelea noapte
Este noapte peste toate făpturile
Ghemuită într-o oboseală ca aracetul
îmi cînt: niciodată niciodată
nu va mai fi nimic ca înainte
niciodată nu vreau să mai fiu
Sînt morți în cer – viii sînt sub pămînt

E vremea

Cine bate la poarta inimii mele? Nimeni
Cine bate la poarta înțelegerii mele? Nimeni
Cine locuiește aici? Nimeni
Cine doarme-n patul meu
cine îmi mototolește perna
cine își face loc în spațiul acesta
larg cât un sicriu
cât o cămăruță a inimii?
Nimeni

Așa că este vremea
să vină el
cu aripile lui cât pînza de corabie
el vechea mea cunoștință la vreme de spaimă

da – spaima care mă leagănă mă alăptează
și mă duce ca pe-un peștișor
acolo
E vremea să vină să-mi cînte
să-mi facă ceasul acesta suportabil

înspre slava luminii și întunericului
înspre slava durerii care-mi ține loc
și de cîine și de frate
înspre slava durerii ce-mi arată
cît de vie sînt

Ceremonia de plecare

Stelele. Luna. Nepăsare

Nepăsătoare leneșă bate și inima
clopotul lumii bate și el a plecare

Cu totul altfel

Astăzi toți au aripi astăzi toți își poartă sufletul la vedere
în loc de haine probabil
Ce de pene ce de aripi de toate dimensiunile
ce de culori –
ca într-o florărie
Și tu – ce curcubeu apocaliptic ca o aducere-aminte ai desenat pe cer
și cum se mai îngrămădesc cu toții să îl urce

Cu pene verzi ca un păun o pasăre de-aș fi acum

Astăzi toți își poartă sufletul la vedere
Nemărginită pare marea
și grea de rod
Ea își leagă delfinii
și fiecare cristal de sare luminează adâncurile

Ce spectacol ce frumusețe pămîntească
ce ambalaj să ne ia ochii te-ascunde

Nemărginită pare bolta cerească
Eu știu că nu e
dincolo de ea e beznă pe care nu o văd
dar o gîndesc
Dincolo și beznă veșnică ești:
cu totul altfel
Cu pene verzi ca un păun o pasăre de-aș fi acum
spre alte mări spre alt pămînt spre alte ceruri să m-avînt
Și-acolo dincolo departe
să îmi răspunzi:
într-o cătușă de oțel
ce ne unește ce ne leagă ca la logodnă un inel

De tu nu ești de eu nu sînt
– un creator o creatură –
ce-i moartea care ne desparte
De eu nu sînt nici tu nu ești:
e numai moartea ce desparte

Ceaiul

Astăzi nu mai călătoresc
astăzi stau la masa de piatră
și beau ceaiul nebunilor
din pahare înalte de metal

astăzi beau ceaiul lor

astăzi mă joc cu paharele de argint
ale iepurelui de martie
astăzi stau priponită ca un miel
Astăzi vei veni astăzi te aștept

Corabia

Realitatea îmi scapă printre degete
ca un peștișor de martie
Mă înspăimîntă
Ceea ce aflu la limita amintirii – de asemenea

Vine trecutul întotdeauna te ajunge din urmă

Mîine e o altă zi și atîta tot – îmi promit
Sus în slava cerului va pluti o corabie
(răzvrătită inima mea își șoptește)
sus în golul cerului va pluti o corabie

Sfînta treime a morții

Ce mai rămîne din memorie
după ce timpul spaima viața
sfînta treime a morții
îmi spală creierul ca pe-o rufă purtată
așa: cum se spală cu apă ce scriu astăzi pe apă

Ce mai rămîne după curățenia mare de toamnă
ce spaimă ce rușine ghemuită în mine
stă gata să-mi sară la beregată

Viața trece ca o ploaie de vară
trece dragostea trece durerea – spun

Ferecată într-o singurătate mănoasă cu gheare
picotesc în mine ca o șopîrlă la soare
Mi-e bine. Cresc din mine
flori de cîmp crinul roșu al pustiei
zboară fluturi și mierle
înfloresc stacojiu ca inima mea despicată
maci uriași
cresc din mine spice de grîu tufe argintii de pelin
sînzienne

Da. Sfîrtecînd iarba grasă cresc din mine gheare lungi colorate
Sînt amară și naltă. Sînt vie

Oho. Am învățat în sfîrșit să mă apăr
am învățat că am dreptul
de a sta în mine ca în grădina aceea
păzită la ziduri de îngeri cu săbii

Precum Eva în clipa trezirii
eu îmi ajung mie însămi

Numai sacul ăsta cu cioburi și cuie
zdrăngănind ca o moară stricată în cutia mea craniană
numai sacul ăsta cu pleuri
sună în mine
și la orice mișcare
mă taie mă umple pe dinăuntru de sânge
Da. Numai memoria mea îmi mai aduce aminte că sînt încă o ființă
umană

Oho. Durerea

Ce mai rămîne din memoria mea de femeie
umblată printre oameni în lume
ce mai rămîne după ce sfînta treime a morții
mă tăvălește prin sare și mă linge ca o cățea care-și linge cățelii
apoi trece prin mine ca apa prin pînză
și mă spală de sânge cu sânge

Mesagerul

A venit de departe

Miroase a pământ și-a nisip și are mâinile grele ca lutul

Da. Poartă în ochi culoarea deșertului

în clipa când soarele stă gata s-apună

Are în piele și-n haine o pîclă albăstrie

cum au munții aureola

Și scoate sunete din care nu pot înțelege nimic

El a venit de departe. El este străin

și aduce cu el îmbibate în carne

depărtările necunoscutul neliniștea răul

Da. Moartea și viața iubirea și ura

împrumutîndu-și una alteia fața

După bătălie

Apoi și-a pus capul pe masă
cum ai pune o floare pe mormînt:
amin
facă-se voia lui
aș fi vrut să cîștig
n-am putut
Deci facă-se voia lui a oricui

Țara singurătății

Stă singură sprijinindu-se pe ea însăși
cum se sprijină între ei frații de cruce
cum se reazemă în ură unul de altul dușmanii

Da. Stă singură și în singurătatea ei fermecată îi crește
iarbă pe prag ca pe viitorul mormânt
are mentă și flori verzi de grâu pînă-n ușă
ciucuri roșii de plop îi foșnesc la ferestre
Ea a ajuns de vorbește
cu seva din flori
cum vorbești cu-o regină
Ea e soră de rouă
cu pelinul cu macul cu socul
și cu mîna culege gîngăș doamna omidă
vorbindu-i mirat ca Alisa

O. Îi place. Ea înfruntă viațamoartea
umblînd singură singură cuc
și desculță
pe plita încinsă a vieții
Și ea calcă pe moarte ca un om jupuit care intră în mare
Pe dig urlă cîinii la lună
Da. Singură cuc ea se calcă pe ea în picioare

O doare. E fericită. Ea sfidează orice cruțare și n-are
de nimeni nevoie
Destinul

Ea a ajuns în țara perfectă

Împinsă ca la vânătoare o ciută
de haita lătrînd ascuțit
ea a ajuns în sfîrșit în țara asta perfectă
în care crește arnica meiul cucuta

Ea știe că partida-i pierdută
că a fost snopită-n bătaie
că este scuipată
și că mîine va fi bătută cu pietre
Ea știe că se află în război cu umanul

Dar ea stă sfidătoare îmbrăcată în înfrîngerea ei ca-ntr-o armură
știind că armura e propria-i piele
și că pielea ei a fost de șapte ori jupuită
și trasă la sorți
cum a fost trasă atuncea la sorți cămașa aceea

Iar acum și aici sfidează viața și moartea
tăvălindu-se în singurătatea ei mare
ca în mătase

Mîțișorii roșii de plop îi atîrnă-n fereastră
Este singură în sfîrșit singură cuc
fericită

Ceremonii de seară

Ea înaintează pe gheața subțire ca frunza
Înaintează grijuliu cum ai sufla o petală

Cînd se va sparge eu voi fi în larg
departe foarte departe
și rostogolindu-mă mă voi duce adînc

Ca o piatră oarecare – inima
Nu-i nimic de făcut

În fiecare seară
ea înaintează pe gheața subțire ca frunza
departe foarte departe
și coboară foarte adînc

Acasă

Ca poporul lui Moise ea pășește în mare:

și marea n-o ține

Pe sub apă ea înaintează hotărît și încet înspre larg și-nspre adânc

Alge albastre i se încurcă în păr

pești scoici melci nautilus

Ea a intrat dedesubt în împărăția ei din afund

Pentru urechea umană

aici nu e glas nu e strigăt nu e cîntare:

aici e doar foșnetul sării

ca un foșnet de sînge și lacrimi într-un trup de sirenă

da

sarea alunecînd printre corali și epave

printre corăbii orașe pierdute

ancore funii monede

Aici sînt cadavre. Aici stau iubirile moarte

Oho. Elefanții de aur

zeii uitați în temple de rocă

trimițîndu-mi în vis forma arhaică-a legii

Da – aici în adîncuri

se amestecă cioburi din lumea mea de femeie

cu forma primă a lumii

aici în mîl în supa asta primordială

umanul și divinul sînt una

Ca poporul lui Moise ce intră în mare

ea pășește în sine și umblă

ea înaintează dibuind pe sub apă

Ea a fost și-a trăit în țara pustie

și acum se întoarce acasă

Legea eternă

Ea știa totul. Ea știa
tot ce se poate ști despre cele omenești și despre cele divine
Fiindcă știa tot ce un om poate ști despre capriciile marilor zei
ea știa totul despre nălucirile de cobalt ale vieții
despre sensul unic al vremii al morții
Oho. Ea știa despre moarte tot ce poate să știe vreodată un om care încă
respiră

Nu. N-o iubea. Ei îi plăceau
cu sfială
cu spaimă
cu milă
plăsmuirile firave ale vieții

Ea iubea curcubeul

Dar știa că în urzeala colorată și caldă a vieții
există
oho întotdeauna există
ceasul acela când omul stă singur cu mâinile goale față în față cu zeul
singur da singur
și cere să se sfârșească
da
să se sfârșească odată
pentru că nu mai poate să îndure glumele crude pe care nemuritorii le
încearcă pe el

stă singur și se roagă să-i vină
moartea sa oho proprietatea sa personală garantată ca umbra

Ea știa totul despre viață și despre lumea asta rea bună
în care
orice farsă făcută de-un nemuritor oarecare
pentru cei muritori se transformă în legea eternă

Vîrsta senină

Am trecut într-o altă vîrstă: senină

Și știu

Bolile mușcă din celulele mele

ca maidanezii

Eu mă împotrivesc surîzînd

beau ceaiuri de plante iau propolis înghit vitamine

Am o răbdare de fier

Am o rezistență ca un pod lung lung de oțel

peste care trece în viteză traficul greu de pe două continente

întîmplătoare

Trecătorii îmi fac mare plăcere

îi ascult pe furiș cum vorbesc despre viețile lor

despre prețul la pîine despre guvern despre pensia mică

O. Viața cotidiană gureșă colorată:

fiecare își duce povestea

Oamenii aceștia reali

ieșiți la lumină

ca văcuțele-Domnului primăvara la soare

Lumea e caldă și miroase a garoafe a ceapă prăjită

a gunoi fermentat a pepene verde a ploaie

Viața-i o pîine rotundă frămîntată cu sodă caustică

Fiecare își încasează

porția lui

Și există cruzime oho

Viața este ceva – poate-un măr – care doare

intri lacom – ieși cu mîinile goale

Cel mai bine este să ai o grămadă mare mare

de dorințe și iluzii:
vor fi pierdute vor fi călcate-n picioare
Pînă s-atingem forma deplină
(o carne bine tocată
făcută una cu țărna una cu prundul)
trec peste noi bocanci roți trenuri șenile

Sînt în altă vîrstă: senină
Și-acum știu că totul este să ai la început cît mai multe pretenții
un munte de visuri de planuri mărețe
un roi de amăgiri zumzăind fermecate
ca o colonie de viespi de pădure
în tărtăcuța mea de femeie
Așa: ca să ai de-unde pierde
Fiindcă
fi-vor pierdute ca niște membre cuprinse de cangrena gazoasă
Da. Vor fi una cîte una tăiate retezate distruse
pîna rămîi – sînt o ființă umană – un ciot noduros

un ciot scorbuos
în care cresc
larve mici de insecte ciuperci flori de cîmp licheni protozoare
La sfîrșit
ca soluțiile dintr-un laborator medical
am ajuns un mediu viu de cultură
pentru spori coci viruși bacterii
Viațamoartea are o artă vicleană:
m-a dat afară din pîntec
m-a crescut cu lapte mi-a arătat iarba verde-a Grădinii
m-a jupuit și m-a tăvălit ca pe-un șnițel prin sare
acum mă trage pe roată și mă umple de sînge
Și-o să mă ia înapoi

Sînt o ficțiune umană
adultă
Viațamoartea îmi dă lecții de artă brutală:
ca pe toți

ea mă sculptează mă şlefuiеşte mă cîntă mă scrie
şi-apoi mă boceşte ca o ărancă
Amin

De departe

Ea nu mai voia să trăiască. Ea voia să moară
dar pentru că nu voia să recunoască
ea se îmbolnăvea zi de zi
de încă o boală
ea ardea la foc mic într-o febră eternă
Și umbla așa cu febra ei și cu bolile ei
cum umbli cu o haită veselă de cățelandri năvălași și fideli
după tine în lesă
Umbla dreaptă și subțire pe străzi
și zîmbea tuturor de departe

Da. De departe

Dar de fapt ea nu mai voia să trăiască
Ea nu dorea nimic – decît pămîntul și iarba
cerul și apa. Da. Elementele curate eterne

Ea se uita cu inima strînsă de milă
la toate făpturile tinere vii
pentru că ea înțelesese și – oho – înțelesese devreme
nu numai că viața-i cruzime
ci și că este o probă
da o probă: pentru nimic
și că zeul ne testează
așa
cum ne ducem noi la spectacol
ca să ne mai treacă din vreme
Ea știa că nu există sens glorie mîntuire
ea știa că în această lume plină de zei totul este degeaba
Și voia să moară
Da. Voia să moară
ca un in care se destramă în pămînt

ca o cînepă care se topește în rîu
ca un puf de păpădie care se mistuie-n vînt

Ea nu mai voia să trăiască
nu
și se temea că în viitor cîndva peste evi
elementele trupului ei se vor readuna prin hazard laolaltă
și că-și vor reaminti viața ei și numele Marta

Așa că ea zîmbea tuturor sfîrtecat de departe

Mutul

El stă tăcut în această lume bătrână
făcută economicos o singură dată pentru eternitate

Această lume care își reciclează continuu elementele
da viii și morții
această lume în care tot ce-a murit
devine hrană pentru tot ce trăiește
iar ceea ce este viu și palpită
umple pe bandă rulantă
burta mare a morții

Oho. Această lume perfectă
Știu că nu există decît aparența de noutate

Iar el stă tăcut în această lume bătrână asurzitoare sleită
stă liniștit lîngă rotativa eternei reîntoarceri
Îl simt cum emană o forță enormă
El pare făcut din alte elemente decît mine muritoare de rînd
decît noi
cei reciclați din ziua dintîi
Da. Pare a avea o altă realitate
mai densă

Eu îl privesc. Încerc să-mi amintesc
alte vieți alte morți – ale mele
încerc să-mi amintesc dacă nu am acum biografii paralele
dacă nu sînt multiplă

Îl privesc. Îl recunosc
cum l-aș recunoaște pe bărbatul acela

care există oho cu siguranță există
și care-mi lipsește de la facerea lumii

El stă tăcut
înalt rezemat de poarta înaltă
stă în această lume bătrână și mă privește
Are ochii albaștri ca Augustin.
El este al meu. Mutul. El a venit aici pentru mine